

Fiul cel olog și apa fermecată

A fost odată ca niciodată; că de n-ar fi, nu s-ar mai povesti; pe când cele neștiute erau la fel cu cele știute de toți, pe când pământul era fără sfârșit și Dumnezeu și sfinții mai coborau de-și udau picioarele pe tărâmurile acestea...

A fost odată un împărat puternic, vestit în lume pentru vitejia lui, care avea trei fii: fiul cel mare era mândru precum soarele cel de chihlimbar; fiul cel mijlociu era foarte ascultător de tatăl său. Mereu îl ajuta atunci când avea nevoie. Fiul cel mic era însă olog de ambele picioare, dară împăratul îl iubea pe acesta foarte mult, pentru că era iubitor de Dumnezeu și de cei apropiați.

Într-o zi, împăratul cel puternic căzu bolnav. Neliniște era în împărăția acestuia, al cărui palat era mai mare decât șapte păduri la un loc, făcut din aur, peste care curgeau razele lunii cele frumoase în nopți senine și strălucea soarele cel mândru cu bucurie în zile de vară.

Văzând acestea, fiul cel mare vru să plece în călătorie pentru a găsi leacul care-l vindeca pe tatăl său. Acesta primi binecuvântarea de la împărat. Își alese cele mai mândre haine și cel mai puternic cal pe care-l aveau ei și porniră în călătorie. Merse ce merse până când dădură peste un pod frumos de aramă pe care stătea un taur fioros, care vru să-l sfâșie pe fecior. De frică, acesta se întoarse în împărăție și rămase acolo. Nu știa că taurul era, de fapt, Deceneu, un vrăjitor renumit de la curtea împăratului, care se dusese pe partea cealaltă a împărăției, pentru a vedea dacă fiul cel mare este capabil să plece într-o astfel de călătorie.

Și fiul cel mijlociu și ascultător vru să se ducă în căutarea leacului. După ce primi binecuvântarea de la împărat, își alesese cele mai frumoase haine și cel mai frumos cal pe care-l aveau ei. Acesta plecă. Peste o vreme,

feciorul dădu peste același pod, pe care stătea aceeași fiară, care vru să-l sfâșie pe băiat. El plecă înapoi la tătâne-său și rămase acolo.

Fiul cel mic vru și el să plece în călătorie după leacul de care împăratul avea nevoie. Când auzi aceasta, tatăl lui îi spuse mezinului:

- Mai bine rămâi aici cu mine. Tu nici nu știi cum se mănâncă mămăliga și mai ești și olog de ambele picioare.

Cu greu obținut feciorul binecuvântarea de la tătâne-său. Acesta se duse în grajd. Un cal răpciugos, bubos și slab veni la fiu. Atunci, el îi spuse calului:

- Tu ești calul pe care-l căutam eu! Eu nu sunt prea voinic, iar tu ești un cal pentru mine.

Calul îl rugă pe mezin să-i dea timp de șapte zile orz fiert în lapte și apă din izvorul din curtea împărăției. Auzind acestea, fiul cel olog le ceru ajutorul fraților săi mai mari și le-a spus să îl ducă în împărăția vecină ca să muncească, să obțină orz fiert în lapte. Feciorul trudi trei luni întregi. După atâta timp, reuși să obțină singur cele trebuitoare pentru a-i da calului orz fiert în lapte. Acesta luă apă din izvorul din împărăție și-l hrăni pe cal cu hrana dorită de el, șapte zile și șapte nopți. Ce să vezi dumneata? Calul se preschimbă într-unul năzdravan și puternic. Atunci, cei doi începură a călători. Mezinul cel olog simțea că și picioarele lui au putere cu acest cal năzdrăvan de-l avea. Aceștia dădură peste podul de aramă pe care stătea taurul. Calul de-ndată se repezi să-l împingă pe taur în râul de cristal, plin cu peștișori de aur. Taurul se preschimbă în Deceneu vrăjitor. Acesta le-a spus fiului și calului său:

- Eu sunt Deceneu, un vrăjitor renumit. M-am preschimbat într-un taur, pentru a vedea dacă sunteți capabili să mergeți în căutarea leacului care-l

vindecă pe tatăl tău. Aflați că leacul este la capătul lumii, unde și munții se bat între capete. O să vă dau vouă o sabie și un arc, pentru a lupta cu fiarele care vi se vor arăta pe parcursul călătoriei.

Cei doi îi mulțumiră vrăjitorului pentru ajutorul oferit. De-ndată aceștia plecară în continuare în lunga călătorie. Merseră o zi, merseră două, merseră patruzeci și nouă, până când aceștia ajunseră într-un tărâm urât, unde cerul era negru ca tăciunele, iarba era pârlită, iar copacii nu aveau nici măcar o frunză mică. Aceștia se întâlniră mai întâi cu un balaur care avea trei capete roșii ca focul și ochii negri precum cărbunele. După șapte zile și șapte nopți de luptă dreaptă, feciorul câștigă lupta, folosind sabia și arcul oferit de Deceneu. Pasămite, când era pe cal, fiul ce olog nu mai suferea de niciun necaz și-și arăta adevărata putere și voință.

Mai merseră ce merseră, până când cei doi dădură peste un balaur cu șase capete, care scotea foc mai mare decât toate împărățiile la un loc. Fiul și calul luptară în luptă grea, timp de douăsprezece zile și douăsprezece nopți. Balaurul fu înfrânt de cei doi.

Mai merseră o zi, merseră două, merseră patruzeci și nouă, până când mezinul și calul întâlniră o șopârliță mică în mâinile unui balaur mare cât ceru-ntreg, cu nouă capete. Fiul îi spuse balaurului:

- Balaure, lasă acea șopârliță mică și nesemnificativă liberă, și luptă cu alții mai mari!

Balaurul se supără pe fecior. O luptă mare, de patruzeci și nouă de zile și patruzeci și nouă de nopți, începu. După atâta timp, cu ajutorul lui Dumnezeu, mezinul îl birui pe balaur. Întregul tărâm se transformă într-o câmpie verde ca smaraldul, cu flori de aur, topaz, rubin și ametist și cu mii de fluturi mici albaștri. Acea șopârliță era, de fapt, maica Sfânta Vineri. Atunci

când ea se văzu liberă, se simți mângâiată de cele ce spuse de fecior balaurului despre mica șopârlă. Fiul cel viteaz de-ndată îi spuse Sfintei Vineri că tatăl său este bolnav. Maica îi zise mezinului că leacul este apa fermecată din izvorul din față și să ia o găleată de apă, să i-o ducă împăratului. Și îi mai spuse să ia și el o gură de apă fermecată. Fiul o ascultă pe maică. Ce să vezi? Pe loc picioarele sale se însănătoșiră.

Mezinul și calul porni spre împărăția tatălui său. Merseră ce merseră, până când aceștia ajunseră în împărăție. Fiul alergă spre tată și-i dădu de băut apa fermecată. Ce să vezi dumneata? Împăratul de-ndată se însănătoși.

Fiica împăratului vecin auzi că fiul cel mic al împăratului bolnav i-a adus leacul, luptându-se în luptă dreaptă cu trei balauri și prinse drag de el. Atunci, fata împăratului vecin și fiul cel viteaz făcură o nuntă mare, care dură trei zile și trei nopți, unde au venit toți împărații celorlalte împărății și familiile lor. Cei doi au devenit împărat și împărăteasă, când tatăl îmbătrâni și nu mai putu conducea împărăția, și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Iar eu încălecai p-o șea și v-o spusei dumneavoastră așa.

autor, Mazăre Emanuel

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești

Pitești, Argeș, România

coordonator Tănăsescu Iris, profesoară de limba și literatura română